

Corona en de speciale veertigdagentijd 2020

En zo zijn we in een speciale veertigdagentijd terecht gekomen, een tijd van stilte en wachten, uitzien naar de ontmoeting.

Johannes brengt ons met drie verhalen door die tijd. De Samaritaanse vrouw bij de waterput, de genezing van de blindgeborene, de opwekking van Lazarus.

Telkens gaat het om iemand die wat afgezonderd is van de samenleving of er zelfs niet meer bij hoort. Men neemt afstand. Vandaag maken we mee dat we omwille van het coronavirus zelf afstand moeten nemen.

Wat Johannes duidelijk maakt, is dat Jezus de afstand doorbreekt. Hij zit al bij de bron voor dat de vrouw er aan komt. Hij ziet de blinde en grijpt in zonder zich eerst kenbaar te maken. Zelfs de afstand van de dood houdt Jezus niet tegen om Lazarus te ontmoeten en opnieuw te doen leven. Hij is ons nabij als we zo op onszelf zijn aangewezen.

De veertigdagentijd is een tijd van bezinning, van zich wat terugtrekken, afstand te nemen om weer oog te hebben voor de waarden van het essentiële. De vergaande maatregelen die heden worden opgelegd zijn ook een kans om daar echt mee bezig te zijn. En bovendien om de diep christelijke waarden van solidariteit en zorgen voor elkaar te herontdekken.

We worden uitgedaagd om te leren liefhebben vanop afstand. Een telefoontje of de vele moderne mogelijkheden van communicatie. Of gewoon even zwaaien naar iemand achter het raam. Of voor elkaar een boodschap doen. Zo komen we die moeilijke tijd wel door.

Die veertigdagen worden een stille tijd, we worden een beetje de woestijn ingeduwd. Als we maar niet vergeten dat die woestijntocht een op weg zijn is naar het beloofde land. Maar nu zijn we onderweg, met de zorgen en de angsten die de corona maatregelen oproepen. We moeten afstand nemen en ons wat isoleren van elkaar, maar we zijn niet onbereikbaar ver. Bovendien leren ons de lezingen bij Johannes, Jezus gaat met ons mee, Hij is ons reeds voor op onze eenzame plaats.

Ook de Goede Week wordt wellicht een 'Stille Week'. Ook hier is Jezus ons nabij. Het was voor hem een zeer intense periode waarin alles en iedereen hem ontviel. Hij kon nog alleen bij de Vader. Tot hij zich op het kruis verloren waande. Hij is de eenzame weg in stilte gegaan tot in de stilte van het graf. Tot in de stilte van de Paasmorgen.

In deze stille tijd, in deze wellicht Stille Week, keren we terug naar hoe het begon. De Paasvreugde begon pas later. Meer nog, bij Marcus lezen we dat de vrouwen het lege graf zagen en de verrezen Jezus, en ze zeiden er niemand iets van. Die stilte wordt ons nu in de schoot geworpen en zal kiemen tot een halleluja, Hij is waarlijk opgestaan. De ontmoeting waarvan wij leven.

Hij gaat ons voor naar Galilea, dat is waar wij leven, wonen en zijn. Meer nog: Hij is ons voor in ons Galilea en blijft bij ons tot het einde der tijden.

diaken Arnold Traen